

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și patru

Dezvăluirea enigmei profetice: urâciunile din Ezechiel, Biserica din ziua de pe urmă și semnul fiarei

Jeff Pippenger
2024-02-07

Cele patru urâciuni din capitolul opt al lui Ezechiel determină conducerea bisericii laodiceane a lui Dumnezeu din timpul sfârșitului să se închine soarelui și, astfel, să primească semnul fiarei. Capitolul următor, care face parte din aceeași viziune, îi ilustrează pe cei din biserica lui Dumnezeu din timpul sfârșitului care primesc pecetea lui Dumnezeu. Sora White ne informează că pecetluirea din capitolul nouă al lui Ezechiel este aceeași cu pecetluirea reprezentată în capitolul șapte din Apocalipsa. Dumnezeu judecă un neam la a treia și la a patra generație, iar cele patru urâciuni din Ezechiel identifică cele patru generații de răzvrătire care au început în 1863, când adventismul laodicean a introdus o contrafacere a celor două table ale lui Habacuc, care fuseseră date ca simbol al relației de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său, așa cum cele două table ale celor Zece Porunci fuseseră date la începutul Israelului din vechime.

Vițelul de aur al lui Aaron a fost un chip contrafăcut, simbolul răzvrătirii, care s-a manifestat chiar în timp ce Dumnezeu scria cele două table care reprezintă un chip autentic al geloziei. Vițelul de aur al lui Aaron preînchipuia diagrama contrafăcută din 1863, care îndepărtase „cele șapte vremi”, din Leviticul douăzeci și șase, din solie, împreună cu alte profeții de timp. Astfel, adventismul laodicean a ridicat un chip al geloziei chiar la începutul istoriei sale, după cum Aaron făcuse la începutul istoriei Israelului antic, și după cum Ieroboam făcuse la începutul istoriei împărăției de nord a lui Efraim.

„șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase a fost prima profeție de timp pe care Miller a fost călăuzit s-o înțeleagă și a fost primul giuvaer al timpului profetic pus deoparte în răzvrătirea din 1863. 1863 a marcat începutul ascunderii giuvaerelor din visul lui Miller și introducerea giuvaerelor și monedelor contrafăcute. „șapte vremi” a fost piatra din capul unghiului pe care au lepădat-o zidarii. În 1863, aceia care fuseseră zidarii templului millerit au pus deoparte piatra din capul unghiului, „șapte vremi”, dar în zilele din urmă acea piatră este acum piatra din capul unghiului. Acea piatră îl reprezenta pe Stânca Veacurilor și era, de asemenea, reprezentată de ziua pe care a făcut-o Domnul, căci era un simbol al odihnei sabatice pentru țară. În 1844, adventismul millerit a muștră sistemul fals de închinare al lui Ieroboam și s-a despărțit de „adunarea batjocoritorilor” care „se bucurase” de prima dezamăgire.

Zidarii au fost instruiți să nu se mai întoarcă niciodată la "adunarea batjocoritorilor", așa cum prorocului din Iuda i se poruncise să se întoarcă la Ierusalim pe o cale diferită de cea care îl dusesese la 1844. Calea care îl dusesese la 1844 era calea din care ieșise, și anume protestantismul, iar în acea istorie protestantismul devenise protestantism apostat. Zidarilor li s-a poruncit să nu se întoarcă niciodată la "adunarea batjocoritorilor", și au fost instruiți să nu mănânce din hrana lor și să nu bea din apa lor. Zidarii mâncaseră cărticica ce era în mâna îngerului în 1840, iar acea hrană era dulce în

gura lor.

A mânca și a bea din profeție reprezintă metodologia folosită pentru a studia Biblia. Milleriților li s-a dat o metodă specifică de a studia Cuvântul lui Dumnezeu, iar acele reguli au produs un mesaj biblic cu totul diferit de cel pe care l-au produs teologii protestantismului apostat și ai catolicismului prin metodologia lor coruptă. Zidarii, care sunt, de asemenea, prorocul iudean, nu trebuiau să se întoarcă pentru a mânca sau a bea din metodologia nici a protestantismului apostat, nici a catolicismului. Proorocul iudean a făcut tocmai acest lucru, indicând astfel că Adventismul laodicean avea să facă același lucru în 1863, căci în 1863 au folosit argumentele teologice ale protestantismului apostat pentru a respinge aplicarea de către Miller a «celor șapte vremi» și, astfel, au ridicat chipurile geloziei ale lui Aaron și ale lui Ieroboam. Atunci a început prima generație a Adventismului laodicean.

După ce prorocul din Iudeea a intrat în legătură cu Ieroboam, a pornit înapoi spre Iudeea, dar nu a mai ajuns. Proorocul reprezintă Adventismul laodicean, care, potrivit inspirației, a intrat în mișcarea millerită în 1856. Sora White nu s-a abătut niciodată de la identificarea Adventismului ca fiind Laodicea, și nu există nicio dovadă biblică că Laodicea se schimbă vreodată. Există persoane care părăsesc propria lor experiență laodiceană, dar, ca biserică, Laodicea urmează să fie vărsată din gura Domnului, căci Laodicea înseamnă „un popor judecat”. Adventismul folosește definiția pentru a susține că reprezintă biserica ce există în perioada judecății în sanctuarul ceresc. În orbirea lor, ei recunosc elementul Judecății de cercetare din înțelesul Laodiceei, dar nu pot vedea Judecata executivă, care este limpede reprezentată în însăși denumirea lor.

Iar îngerului Bisericii din Laodiceea scrie: Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Știu faptele tale: nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Așadar, fiindcă ești căldicel și nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Apocalipsa 3:14-17.

Proorocul din Iuda sfârșește îngropat împreună cu proorocul mincinos care l-a amăgit să mănânce din hrana lui și să bea din băutura lui. Amândoi sfârșesc în același mormânt, iar proorocul mincinos din Betel (biserica contrafăcută) îl numește frate la moartea acestuia.

În Betel locuia un proroc bătrân; iar fiii lui au venit și i-au istorisit toate lucrările pe care le făcuse omul lui Dumnezeu în ziua aceea în Betel; și i-au spus tatălui lor și cuvintele pe care le rostise către rege. Și tatăl lor le-a zis: Pe ce drum a mers el? Căci fiii lui văzuseră pe ce drum se dusesse omul lui Dumnezeu care venise din Iuda. Și a zis fiilor săi: Înșeuăți-mi măgarul. Ei i-au înșeuat măgarul și el a încălecat pe el, și a plecat după omul lui Dumnezeu și l-a găsit stând sub un stejar; și i-a zis: Tu ești omul lui Dumnezeu care a venit din Iuda? El a zis: Eu sunt. Atunci i-a zis: Vino acasă cu mine și mănâncă pâine. Dar el a zis: Nu pot să mă întorc cu tine, nici să intru cu tine; nici nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă cu tine în locul acesta; căci mi s-a spus prin cuvântul Domnului: Să nu mănânci pâine și să nu bei apă acolo și să nu te întorci pe drumul pe care ai venit. El i-a zis: Sunt și eu proroc ca tine; și un înger mi-a vorbit prin cuvântul Domnului, zicând: Adu-l înapoi cu tine în casa ta, ca să mănânce pâine și să bea apă. Dar l-a mințit. Așa că s-a întors cu el, a mâncat pâine în casa lui și a băut apă. Și s-a întâmplat

că, pe când stăteau la masă, cuvântul Domnului a venit către prorocul care îl adusese înapoi; și el a strigat către omul lui Dumnezeu care venise din Iuda, zicând: Așa zice Domnul: Pentru că n-ai ascultat de gura Domnului și n-ai păzit porunca pe care ți-a poruncit-o Domnul, Dumnezeul tău, ci te-ai întors și ai mâncat pâine și ai băut apă în locul despre care Domnul ți-a zis: Să nu mânânci pâine și să nu bei apă, trupul tău neînsuflețit nu va ajunge la mormântul părinților tăi. 1 Împărați 13:11-22.

Mesajul celui de-al doilea înger, în vara anului 1844, a constat în identificarea faptului că bisericile protestante căzuseră și deveniseră fiicele catolicismului. Adventismul milerit a chemat bărbați și femei să părăsească acele denominațiuni, căci a rămâne în ele însemna moarte spirituală și veșnică. Prorocul mincinos din Betel reprezintă sistemul religios instituit la Betel de Ieroboam. Era un sistem care a ridicat un chip al fiarei, iar fiara după care s-a făcut acel chip este fiara catolicismului. Protestanții au continuat să se identifice drept protestanți, dar au continuat și să păzească ziua soarelui ca zi de închinare, care este semnul autorității catolicismului.

Protestanții pretind că sunt protestanți, deși singura definiție a protestantului este protestul împotriva Romei, iar prin aceasta mărturisirea lor devine o imagine a Bisericii Romei, căci ea mărturisește că este o instituție creștină, deși nu are nicio justificare biblică pentru această pretenție. Pretenția ei se întemeiază pe autoritatea deșartă a tradiției și a obiceiului, aceeași autoritate falsă pe care o întrebuițează protestantismul atunci când își revendică numele de protestant. Este aceeași logică care i-a orbit pe Adventiștii de Ziua a Șaptea, făcându-i să creadă că, în calitate de laodiceeni, sunt încă într-o relație de legământ sigură. Este aceeași autoritate falsă pe care a proclamat-o Vechiul Israel când a afirmat: „Templul Domnului, templul Domnului suntem noi.”

Avertismentul nu a fost luat în seamă de poporul iudeu. Ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul lor privilegiu de a-I fi reprezentanți. Bindecuvântările pe care le primiseră n-au adus nicio bindecuvântare lumii. Toate avantajele lor au fost însușite pentru propria lor glorie. L-au jefuit pe Dumnezeu de slujirea pe care o cerea de la ei și i-au jefuit pe semenii lor de călăuzire religioasă și de un exemplu sfânt. Ca locuitorii lumii de dinainte de potop, au dat curs tuturor închipuirilor inimilor lor rele. Astfel, au făcut ca lucrurile sfinte să pară o farsă, zicând: „Templul Domnului, Templul Domnului, acestea sunt” (Ieremia 7:4), în timp ce denaturau caracterul lui Dumnezeu, Îi necinsteau Numele și Îi pângăreau sanctuarul.

„Vierii rânduți peste via Domnului nu au fost credincioși încredințării lor. Preoții și învățătorii nu au fost povățuitori credincioși ai poporului. Ei nu țineau înaintea lor bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu și dreptul Său la dragostea și slujirea lor. Acești vieri își căutau propria slavă. Ei doreau să-și însușească roadele viei. Aceasta era strădania lor: să atragă atenția și omagiul asupra lor înșiși.” Christ's Object Lessons, 292.

În 1863 s-a încheiat mișcarea millerită, dar ea încetase să mai fie o mișcare a filadelfienilor în 1856. Mesajul lui Moise („cele șapte vremi”), care a fost prezentat de Ilie (William Miller), a fost respins, iar această respingere s-a întemeiat pe metodologia profetului mincinos din Betel. 1863 a fost sfârșitul celor șaiszeci și cinci de ani care începuseră în 1798 și a fost sfârșitul profetiei din Isaia, capitolul șapte.

Și a fost că, în zilele lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Ozia, împăratul lui Iuda, Rezin, împăratul Siriei, și Peca, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, s-au suit împotriva Ierusalimului ca să-i poarte război, dar nu l-au putut birui. Și s-a dat de știre casei lui David, zicând: Siria s-a aliat cu Efraim. Și s-a cutremurat inima lui și inima poporului său, cum se clatină copacii pădurii la vânt. Atunci Domnul i-a zis lui Isaia: Ieși acum în întâmpinarea lui Ahaz, tu și Șear-Iașub, fiul tău, la capătul canalului iazului celui de sus, pe drumul ogorului nălbitorului; și spune-i: Ia seama și fii liniștit; nu te teme și să nu ți se înmoaie inima din pricina celor două cioturi ale acestor tăciuni fumegători, din pricina mâniei aprinse a lui Rezin cu Siria și a fiului lui Remalia. Fiindcă Siria, Efraim și fiul lui Remalia au ținut sfat rău împotriva ta, zicând: Să ne suim împotriva lui Iuda, să-l tulburăm și să facem în el o spărtură pentru noi și să punem un împărat în mijlocul lui, pe fiul lui Tabeal. Așa zice Domnul Dumnezeu: Nu va sta în picioare, nici nu se va împlini. Căci capul Siriei este Damasc, și capul Damascului este Rezin; și în șaizeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, și capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, negreșit nu veți fi întăriți. Isaia 7:1-9.

Profeția de șaizeci și cinci de ani din versetul opt identifică faptul că „în cadrul” perioadei de șaizeci și cinci de ani regatul de nord al celor zece seminții avea să fie dus în robie. Vedenia a fost consemnată în anul 742 î.Hr., iar nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., Efraim a fost împrăștiat și dus în robie de către asirieni. În 677 î.Hr., la sfârșitul celor șaizeci și cinci de ani, regele Manase a fost luat prizonier și dus la Babilon. Punctul de pornire din 742 î.Hr. marchează un război civil între regatul de nord și regatele de sud ale lui Israel, așa cum 1863 marchează chiar centrul Războiului Civil din Statele Unite dintre Nord și Sud. Profeția a fost proclamată de Isaia în țara glorioasă literală (Iuda), iar profeția din 1863 s-a împlinit în țara glorioasă spirituală (Statele Unite).

Există trei repere în cadrul profeției de șaizeci și cinci de ani. Războiul civil din 742 î.Hr. este urmat, după nouăsprezece ani, de împrăștierea regatului de nord, în 723 î.Hr. La sfârșitul celor șaizeci și cinci de ani, regatul de sud a fost împrăștiat. Profeția, incluzând începutul și sfârșitul ei, reprezintă ambele „mâini” ale lui Dumnezeu împotriva regatului de nord și a celui de sud, iar aceste două mâini sunt precedate, în punctele lor de pornire, de nouăsprezece ani și apoi urmate de alți nouăsprezece ani care succed împlinirilor lor.

Întreaga structură chiastică identifică o perioadă de război civil între nord și sud, care marchează începutul și sfârșitul. Între început și sfârșit, cei doi antagoniști ai războiului civil au fost amândoi duși în sclavie, iar în cursul celor șaizeci și cinci de ani în care sunt adunați din starea lor de sclavie, în care fuseseră risipiți deopotrivă, într-o singură națiune, se ajunge la 1863, care este data Proclamației de Emancipare ce a eliberat sclavii. Profeția unui război civil în Iuda literal se încheie cu războiul civil din Iuda spiritual, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru, fiindcă El este Alfa și Omega.

Istoria anului 1863 a fost reprezentată de istoria anului 742 î.Hr., când profetul Isaia, împreună cu fiul său, a transmis un mesaj regelui nelegiuit al lui Iuda (Ahaz). În pasaj, anul 742 î.Hr. este reprezentat de mărturia regelui Ahaz, care era regele lui Iuda și care a închis serviciul sanctuarului

lui Dumnezeu și i-a poruncit marelui său preot să ridice un model al unui templu sirian chiar în incinta sanctuarului pământesc al lui Dumnezeu.

În istoria regelui nelegiuit Ahaz (datată la 742 î.Hr. prin profeția lui Isaia), conducătorul Ierusalimului a introdus în Biserica lui Dumnezeu cultul păgân (Catholicismul), așa cum Adventismul laodicean a revenit la metodologia protestantismului apostat pentru a lepăda mesajul lui Moise, care fusese transmis de Ilie. În 742 î.Hr., Isaia l-a înfruntat pe regele nelegiuit al lui Iuda la capătul canalului iazului de sus, pe drumul ogorului nălbitorului, și, făcând aceasta, și-a adus cu sine fiul. Numele fiului său a fost un semn, iar când profetul din Iuda l-a înfruntat pe regele Ieroboam, i-a dat și lui un semn.

Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem pentru semne și pentru minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Isaia 8:18.

Numele fiului lui Isaia, „Shearjashub”, înseamnă „o rămășiță se va întoarce”. Cei care „se întorc”, care alcătuiesc rămășița, sunt aceia care Îl așteaptă pe Domnul în timpul de zăbovire.

Și voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și Îl voi căuta. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem spre semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Isaia 8:17, 18.

Când Isaia interacționează cu regele nelegiuit Ahaz, în 742 î.Hr., el îi reprezintă pe cei care au „așteptat”, căci toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă, iar cei care „așteaptă” în zilele de pe urmă sunt aceia care au suferit întâia dezamăgire. Ieremia a socotit că Dumnezeu a mințit și a oprit ploaia, iar Isaia crede că Dumnezeu și-a ascuns „fața de casa lui Iacov”, dar Isaia hotărăște să aștepte și să-L caute pe Domnul, ceea ce îi reprezintă pe „înțelepți” în timpul zăbovirii vedeniei. Cei care s-au întors și au deosebit ce este de preț de ce este josnic, care urmau să devină gura lui Dumnezeu, au fost pecetluiți și, prin urmare, puși în contrast cu cei ce primesc semnul fiarei.

Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, vor fi sfărâmați, vor fi prinși în laț și vor fi luați. Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii mei. Și Îl voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și Îl voi căuta. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem spre semne și spre minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Și când vă vor zice: Întrebați pe cei ce au duhuri familiare și pe vrăjitorii care șoptesc și bolborosesc: nu trebuie oare un popor să-și caute Dumnezeul? Pentru cei vii să întrebe pe cei morți? La lege și la mărturie! Dacă nu vorbesc după cuvântul acesta, este pentru că nu este în ei lumină. Isaia 8:16-20.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Acestea nu sunt cuvintele sorei White, ci cuvintele Domnului, iar Solul Său mi le-a încredințat mie spre a vi le da vouă. Dumnezeu vă cheamă să nu mai lucrați în răspăr față de El. A fost dată multă învățătură cu privire la oamenii care pretind a fi creștini, în timp ce, dezvăluind trăsăturile lui Satana și contracarând, în duh, în cuvânt și în faptă, înaintarea adevărului, urmează cu siguranță calea pe care Satana îi conduce. În împietrirea inimii lor și-au arogat o autoritate care în niciun chip nu le aparține și pe care nu ar trebui să o exercite. Zice Marele

Învățător: „Voi răsturna, voi răsturna, voi răsturna.” Oamenii spun la Battle Creek: „Templul Domnului, templul Domnului suntem noi”, dar ei folosesc foc obișnuit. Inimile lor nu sunt înmuiate și cucerite de harul lui Dumnezeu. Manuscript Releases, volumul 13, 222.